

Bütün yasavullar Kağan'dan buyruk almışlardı. Geceleri Çinlilerin çadırlarına iyice göz kulak olacaklar, bu geceden işe başlayacaklardı. Evli bir Çinlinin çadırına giren Türk yakalanacak, çadırdaki Çinli kadın da onunla birlikte deliğe tıklılacaktı. Kadının kocası varsa deliğe tıklılmadan önce yasavullardan elli sopa yiyecekti. Yasavulbaşı Bağa Tarkan da bu gece görev başında bulunacaktı. Bağa Tarkan, yanında, biri Çince bilen iki yasavul olduğu hâlde dolaşıyor, ara sıra Çinli çadırlarının önünde duruyordu. En ufak bir sese kulak veriyordu. Kağan'ın buyruğu kesin ve sertti. Zaten Bağa Tarkan da çoktandır böyle bir buyruk bekliyordu. Ötüken'de işlerin tatsız gitmesine üzülenlerin başında kendisi vardı. Onun için, her gece gün ışıyınca kadar ortalığı gezmeyi, beklemeyi göze almıştı.

8. BÖLÜM YARGI

Gece yarısına doğru ortalık soğudu. Bağa Tarkan durmaksızın gezmekten acıkmıştı. Yasavullardan birini kırmızı getirmeye gönderdi. Kendisi de öteki yasavulla bir ağacın dibinde bekledi.

Uzaktan ağır adımlarla birisi geliyordu. Bağa Tarkan yasavula yavaşça.

İyi bak.
Bakalım
tanıyacak
mısın?

dedi.

Gelen, onların oldukça yakınlarından geçti. Sağa sola baktığı yoktu. Yürüyüp kayboldu. Bağa Tarkan sordu.

Tanıdın mı?

Bu zaman burada ne arıyor?

Evet! Binbaşı İşbara Alp'in onbaşılardan Sançar'dır.

Sançar'ın işlerine akıl ermez.

Bir aralık yasavullardan biri durup.

İşitiyor musun Tarkan?

Bağa Tarkan da işitmişti. Yakınlardan bir miriltı geliyordu.

Kırmızı gelmişti.

Dikip canlandılar.

Gene gezmeye koyuldular. Bu böylece sürüp gidiyordu.

Ses etmeden, gürültü çıkarmadan sesin geldiği yana doğru yürüdüler.

Bu ses bir Çinlinin çadırından geliyordu.

Bir kadınla bir erkek sertlikle konuşuyorlardı. Bağa Tarkan Çince bilen yasavula dinlemesi için işaret etti. Yasavul diz çöküp kulağını çadıra dayadı. Dinledi.

Yasavullar Kara Budak'tan yirmi adım uzakta idiler.
Beşi diz çökmüştü. Beşi onların ardında ayakta duruyordu.

Bağa Tarkan buyurdu.

Ok çek!

On yasavul sadaklarından birer
ok çekerek kışlere yerleştirdiler.

Yaylar gerildi ve Kara Budak'ın
göğsüne çevrildi. Son buyruk yamandı.

Bağa Tarkan
gene buyurdu.

Gezle!

Okla!

"Açın üzerine dokuz yorgan örtsele uyuyamaz" sözünü Çalık çok iyi anlamıştı. Son yiyeceklerini anasıyla evdeşine ve üç çocuğuna verip kendi aç yattığı için bütün gece üşümüş, uyuyamamıştı. Bir gün önceden de ağzına bir şey koymamıştı. Bu kış işler düzeninde gitmiyordu.

9. BÖLÜM

ÇALIK

Çalık, erken davranıp da bir geyik, hiç olmazsa bir tavşan avlamazsa işin nereye varacağını bildiği için çok erkenden kalkarak dağa yöneldi.

Bir tavşan avlayabilmek için sadağındaki otuz oku harcamaya razı idi.

Atını sürerken karanlıklar arasında bazı gölgeler görür gibi oldu. Bakışlarını keskinleştirdi. Kendisi gibi birçok atlılar da avlanmak için dağa, ormana gidiyorlardı.

Canı sıkıldı.
Atını mahmuzladı.

Dağa
vardığı sırada
gün ışıdı.

Çalık bir de bakıp
dağda yüzlerce atlıyı
görünce ağıştı.

Burada tavşandan
çok kişi var.

dedi.

Demek ki dün gece
aç yatan yalnız kendisi değildi.

Bunu düşününce sevindi.

Elle gelen düğün bayram, diye
düşündü. Av aramaya koyuldu.

Dağda birleşip sürek avı yapanlar vardı.
Bağırıp tavşanları, sığınları ürkütüyor,
sonra ardından dörtnala at sürerek
okluyorlardı.

Bir geyik vuranlar daha çok durmuyorlar,
geyiği paylaşarak dönüyorlardı. Fakat her kulun
başına konan devlet bir değildi.

Çalık, üç defa
ok fırlattığı hâlde
daha bir şey
vuramamıştı.
Açlıktan
elleri titreyip
gözü karardığı için
iyi gezilemiyordu.

Ertesi gün Çalık yine erkenden kalktı. Bugün tok olduğu için gücü yerinde idi. Artık ok atarken kolu titreyip gözü kararmazdı. Torbasına iri bir et parçası koyduktan sonra çadırdan çıktı. Ortalık karlarla örtülmüştü. Dün gece epey kar yağmış, bu da atlar için kötü olmuştu. Çalık tokken iyi düşünürdü. Bir gün önceki sinama onun kulağına küpe olmuştu. O artık bugün tavşan yahut geyik vurmaya değil, kuş avlamaya gidecekti.

10. BÖLÜM

ÇALIK İŞ ARDINDA

Çalık eskiden beri bu ormanda küçük kuşlar avlar, bunun için de ağaç dallarından yaptığı ince okları kullanırdı. Bu kuşlar küçük fakat çok tatlı olurlardı. Nasıl olsa evde birkaç günlük et olduğu için aceleyle de lüzum yoktu.

Ağaçlara tırmanmak gerektiği için Çalık ata binmemiş, karları eşerek ot bulsun diye atını ovaya bırakmıştı.

Çok kuş yakalarsa bunları kımızla bile değişebileceğini düşünüyordu. Şöyle bir çamçak kımız bulsa anasının ağız açıp dil uzatmaya yüzü olmayacak, evdeşi de sevinecekti.

Çalık ormana varınca gözüne kestirdiği bir çam ağacına tırmandı.

Çam ağacından yapılan oklar küçük kuşları vurmada daha çok işe yarıyordu.

Rüzgâr esmiyor, kuşbaşı kar yağıyordu. Kendini bir dala iyice yerleştirdikten sonra bıçağı ile dalları keserek yontmaya başladı.

Dallardan yaptığı okları sadağına yerleştirirken birdenbire gözleri ileriye takıldı.

Karşıdan iki yaya konuşarak yavaş yavaş geliyorlardı.

Çalık bunları görünce düşündü.

Bunlar da av için gelseler böyle yürümezlerdi dedi.

Gelenler, biraz daha yaklaşıncı Çalık onların iki Çinli olduğunu anladı. İki Çinli, Çalık'ın ağacına doğru geliyorlardı.

Dikkatle bakan Çalık bunlardan birinin Van-zin-şan olduğunu tanıdı.

Ötekine gelince. Bu yoksul kılıklı,
çirkin yüzlü herifi tanır gibi oluyordu
ama kim olduğunu hatırlayamıyordu.

Çalık, gerek Şen-king'in,
gerekse Van-zin-şan'ın
pek kurumlu olduklarını
işittiği için bu kılıksız Çinli
ile ne konuştuğuna
şaşıyordu.

Bu sırada iki Çinli, Çalık'ın bulunduğu
ağacın pek yakınından geçiyorlardı.

Şen-king
kuşkulanır

Oldukça
yavaş sesle
konuşuyorlardı.
Böyle olduğu hâlde
Van-zin-şan'ın
Çince "Şen-king
kuşkulanır"
dediğini
işitebilmişti.

At uşağı
Çalık,
uzaklaşan
Çinlilerin
ardından
baktıktan
sonra.

Sonra kendi kendine
kızmış gibi birdenbire.

ve ilk okunu fırlatarak
karşık ağaçlardan
birinden bir kuş vurdu.

Ben bu
herifi nerede
görmüştüm
diye söylendi.

Albız alsın!
Nerede görmüş
olursam göreyim.
Ben şimdi kuş
avlamaya bakmalıyım.

dedi

Çalık her vurduğu kuş için bir ağaç
inip yine bir ağaca çıkarak öğleyi buldu.

20 kuş vurmuştu.
Bu, az bir şey değildi.
Şimdi gidip bunları
vererek kırmızı almaya
bakmak gerekti.

